

JENNIFER L.
ARMENTROUT

ÎNTOARCEREA

Seria
TITANII
❧ VOLUMUL 1 ❧

Traducere din limba engleză și note de
ALEXANDRA FUSOI

CORINT
BOOKS
—2017—

CAPITOLUL

1

ÎN VILĂ ERA liniște, așa cum mi-aș fi dorit să fie și în capul meu. Niciun zgomot – nici măcar o răsuflare greoaie sau o vorbă șoptită. O adevărată binecuvântare.

Pașnic.

Decorul era însă altă poveste.

Din punctul meu de observație, aflat în capul scării principale, primul etaj, deschis și opulent, arăta de parcă prin ușile duble de bronz intrase un camion și descărcase pe podea un transport de SpaghettiOs¹. Totul era împrășcat cu roșu și mi-zerie și arăta de parcă o baterie întreagă de tunuri trăsese un șuvoi interminabil de ravioli cu vită pe tavane și pereți... grămezi de hălci dintr-o grămadă de tipuri diferite de substanțe solide care se află în general *în interiorul* unui corp.

N-o să mă mai uit niciodată cu aceiași ochi la o conservă de Chef Boyardee².

¹ Marcă americană de conserve de paste făinoase în formă de „O”, cu sos de brânză sau roșii.

² Marcă americană de conserve cu paste, inclusiv ravioli.

Totuși, pe mine nu ajunsese nicio picătură de sânge. Cizmele mele negre luceau; pe pantalonii militari negri și cămașa Under Armour¹, uniforma standard a Străjerilor, nu era nicio picătură de sânge încheșat. Aveam talente – talente majore.

Mi-am plimbat privirea peste încăperea de dedesubt. Asta trebuie să fi fost, de departe, una dintre cele mai reușite *Decontaminări* ale mele – ceea ce însemna găsirea și distrugerea trădătorilor care, acum mai mult de un an, îl susținuseră pe Ares când încercase să preia controlul asupra lumii muritorilor.

Amărății ăia n-aveau nicio șansă în Hades.

Bieții pământeni obișnuiți care se amestecaseră unde n-ar fi trebuit zăceau morți printre odraslele olimpienilor. Dar majoritatea celor împrăștiați pe podeaua de dedesubt erau pursânge. Numele lor oficial era *Hematoi*. Mi-am dat ochii peste cap. Erau pe cât de îngâmfați le sugera numele. Erau produsul a doi semizeii care și-o trăseseră. Sângele lor era considerat *pur* în comparație cu cel al categoriei complementare lor, semipurii, rodul împreunării dintre un pursânge și un muritor. Din simple considerente genetice, semipurii erau mai slabi decât purii. Aveau în ei mai puțin *eter*², *substanța* care înconjura Olimpul și era, totodată, însăși forța vitală care curgea în sângele zeilor și în toate creațiile lor. *Eterul* ne permitea să ne simțim unii pe alții. Purii aveau în ei mai mult *eter* decât semipurii și de aceea purii puteau controla elementele, exact ca zeii, dar semipurii nu puteau. Societatea noastră fusese împărțită mii de ani, pentru că purii se consideraseră dintotdeauna

¹ Companie americană producătoare de îmbrăcăminte pentru activități sportive.

² Conform unor teorii antice, al cincilea element al Universului (alături de foc, apă, pământ și aer), din care sunt alcătuite corpurile cerești.

deasupra semipurilor, practic înrobindu-i până acum un an, doar din cauză că, genetic, aveau mai mult *eter*.

Dar când mureau, erau toți la fel, adică împuțiți, murdari și morți.

Mi-am întors privirea spre ușile duble căscate. Străjerii erau aici. Le simțeam ezitarea de a intra în clădire, le simțeam pe vârful limbii îngrijorarea. Un zâmbet mi-a încolțit pe buze. Știau că eram *eu* aici. Și ei mă puteau simți, dar eram ceva mult diferit de ei.

Eram semipur, dar eram și Apollyon, copilul unui pursânge și al unui semipur, o împreunare care fusese interzisă vreme de o mie de ani, pentru că un Apollyon era mai puternic decât ar fi putut spera vreodată să fie un pursânge sau un semipur.

Și întotdeauna ajungeam înaintea lor la ascunzătorile trădătorilor, așa că Străjerilor nu le mai rămânea de obicei decât să strângă după mine, ceea ce sunt convins că-i încânta peste măsură.

Prima care a intrat a fost o femeie semipură, îmbrăcată exact ca mine. Părul negru era strâns într-un coc în vârful capului. Era mai în vârstă, avea probabil vreo 35 de ani. Pentru un Străjer, era destul de neobișnuit să trăiască așa de mult. S-a oprit chiar lângă intrare și tenul ei smead a pălit. A strâns în mâini pumnalele de titan, de parcă se aștepta să sară ceva năruș de sub toată mizeria însângerată.

Femeia a ridicat bărbia, iar lumina de deasupra i-a brăzdat pomeții largi. Avea o cicatrice crestată sub ochiul drept, unde pielea era mai deschisă la culoare. M-a văzut și a încremenit.

Eu am zâmbit mai larg.

În urma ei, a năvălit un alt Străjer, aproape doborând-o. M-a văzut și a șoptit:

— Seth.

Îmi spusese numele de parcă găsisese un monstru sub pat, iar mie mi-a cam plăcut. Apoi a apărut un alt Străjer și apoi încă unul. Al cincilea a aruncat o privire la proiectul meu de design interior și s-a prăbușit. Lovindu-se cu mâinile peste genunchi, a început să-și verse mâțele.

Drăguț!

Societatea noastră ființa total necunoscută pentru muritorul de rând și funcționase vreme de mii de ani în baza a ceva cunoscut drept Orânduirea Rasei. Orânduirea fusese desființată, ceea ce însemna că semipurii nu mai erau obligați să aleagă între a deveni Străjeri – care să vâneze creaturi violente, să-i apere pe puri, să aplice legile și, în general, să moară al naibii de repede făcându-și treaba – sau servitori, o ocupație care nu prea era ocupație, ci mai degrabă sclavie. De atunci, mulți puri răzgâiați se înrolaseră să devină Străjeri, compensând pierderea semipurilor care începeau să zică „*nu-mi pasă de rahatul ăsta, m-am cărat*”.

Ceea ce nu era neapărat un lucru bun.

De exemplu, idiotul care vărsa pe toată podeaua mea însângerată era un pur. Când s-a îndreptat de mijloc, cam verde la față, s-a dat înapoi, scuturând din cap:

— Nu pot, a icnit. Nu pot să fac așa ceva.

Apoi s-a întors și și-a mișcat curul pe ușă afară.

Am oftat. De-asta n-aveam de niciunele.

Femeia-Străjer avea coaie mai mari decât oricare dintre masculii care erau cu ea. S-a apropiat, pășind peste un picior care-i aparținuse tipului care... nu, piciorul *ăluia* era lângă scară. Nu știam de unde apăruse primul. A deschis gura de parcă ar fi dat să vorbească, iar eu abia așteptam să aud ce-avea

de zis, dar apoi aerul din încăperea s-a schimbat, saturându-se de electricitate și un freamăt de energie. Glifele antice mi s-au răspândit pe piele, involburându-se și formând sigilii de protecție pe tot corpul.

O coloană de lumină albastră pâlپătoare a străpuns tavanul înalt, coborând până-n podea, la câțiva pași de femeia-Străjer. În lumina care se risipea, s-a arătat un zeu.

Străjerii s-au dat înapoi în pripă. Câțiva s-au aruncat în genunchi, fără să dea atenție mizeriei de pe podea. Eu, în schimb, am ridicat mâna dreaptă și m-am scărpinat pe frunte cu degetul mijlociu.

Personajul care-mi plăcea cel mai puțin din tărâmul muritorilor, Olimp și Tartar la un loc îmi rânjea infatuat, încrucișându-și brațele la piept. Și-a dat pe spate capul lui plin de fumuri, afectat, jalnic și, în general, inutil și s-a uitat la mine cu ochi de un alb pur – fără pupile, fără irisuri. O ciudățenie dată naibii.

— Am simțit o perturbare a forței, mi-a zis.

Mi-am mijit ochii și am suflat exasperat.

— Pe bune, ai citat o replică din *Războiul stelelor*?

Apollo, zeul Soarelui și al altor chestii enervant de importante care împiedicau practic uciderea lui dacă nu voiai să termini și lumea, a ridicat dintr-un umăr.

— Poate că da.

Avusesem o seară bună. Mâncasem la cină mușchi de vită și homari. Omorâsem niște oameni. Speriasem niște puri și niște semipuri. Aveam de gând să mai fac o vizită la colegiul de fete pe care-l descoperisem acum vreo trei luni. Fetele alea pot înveseli orice băiat. Dar acum apăruse *el*. De-aici încolo, totul avea să se ducă naibii.

Mă furnica pielea de furie, făcând glifele să se agite întruna. Apollo și cu mine ne știam bine din trecut – un trecut foarte nasol. Nu mă putea ucide. Nu știam sigur cum m-ar fi putut ucide oricare alt zeu olimpian, dar știam c-o s-o facă până la urmă. Atâta doar că nu încă – mai aveau nevoie de mine.

— Ce vrei?

Și-a înclinat capul într-o parte.

— Într-o bună zi o să mi te adresezi cu respect, Apollyon.

— Într-o bună zi o să-ți dai seama că nu te respect.

Străjerii din încăpere s-au holbat la mine de parcă tocmai îmi dădusem jos pantalonii și-mi bățaiam mădularul pe la nasul lor.

Pe buzele zeului s-a ivit un zâmbet subțire, un zâmbet de genul *ascunde-ți-copiii-și-pe-cei-dragi*, dar, cum n-aveam așa ceva, nu mă intimidă.

— Trebuie să stăm puțin la taclale.

Până să-i pot răspunde, a pocnit din degete, iar eu m-am trezit deodată în fața vilei, cu cizmele în nisip, cu mirosul de sare copleșindu-mi toate simțurile și cu vuietul oceanului în spate.

În gât mi s-a ridicat un mârâit de furie.

— Nu-mi place deloc când faci asta.

A zâmbit și mai larg.

— Știu.

Pur și simplu nu puteam suferi chestia asta, iar nenorocitul o făcea de câte ori putea – de obicei, cam o dată la cinci minute când eram în prezența lui și în general fără niciun rost. Uneori, mă arunca pe neașteptate dintr-o cameră într-alta, doar de-al naibii. Ultimul an din viața mea chiar îmi pusese la încercare puțină mea răbdare.

— Despre ce trebuie să stăm de vorbă? am întrebat eu scrâșnind și încrucișându-mi brațele ca să nu-l pocnesc cu o rafală de *akasha*¹, al cincilea și cel mai puternic element, pe care doar zeii și Apollyon îl puteau stăpâni.

Nu l-ar fi ucis, dar sigur de tot l-ar fi pișcat ca naiba.

Apollo și-a întors privirea spre oceanul întunecat.

— Chiar trebuie să faci totdeauna așa multă mizerie?

Am ridicat din sprâncene.

— Ăăă?

— Acolo, zise el, smucindu-și bărbia spre luminile vilei, care sclipeau în depărtare. Trebuie să faci întotdeauna așa de multă mizerie când îi lichidezi pe cei care ne-au trădat?

— Dacă *trebuie*? Nu.

— Și atunci, de ce?

S-a uitat la mine.

Nu era nevoie să-i omor așa cum îi omoram. Puteam doar să-i spulber cu totul, rapid, curat și fără dureri, dar nu era stilul meu. Poate că la început fusesem mai puțin... violent, dar nu mai era cazul. Nu când singurul scop al existenței mele era să fac treburile murdare ale zeilor. Pentru că de fiecare dată când vedeam fața vreunuia dintre ei, mă gândeam la toate dățile când o dădusem în bară în stil mare, și erau din belșug, iar asta mă făcea să mă gândesc la... Am alungat gândul ăla. *Categoric* n-aveam s-o iau pe calea asta acum fără să am la îndemână și o sticlă de whisky.

— Voi m-ați transformat în Terminator. La ce vă așteptați? Am ridicat din umeri. Despre asta voi ai să stăm de vorbă?

¹ *Akasha* – cuvântul sanscrit pentru „eter”, atât în sensul de element, cât și în sens metafizic; în tradiția teosofică, un câmp omniprezent în eter, în care sunt înregistrate evenimentele trecute.

Metoda mea de îndeplinire a ordinelor voastre? Aș zice că ai lucruri mai bune de făcut decât să răsari aici și să te văicărești că fac eu mizerie.

— Nu e vorba doar că faci mizerie, Seth, și știi și tu. E vorba de *tine*.

A început să-mi zvâcnească un mușchi în maxilar. Am priceput ce spunea.

— Țsta sunt eu acum. Așa că asta-i situația. Am dat să mă întorc. Dacă asta e, eu am plecat, am spus. Sunt niște fete pe care vreau...

— Nu de-asta sunt aici.

Am închis ochii și am înghițit un șuvoi de blesteme. Sigur că nu. M-am răsucit din nou spre el.

— Ce-i?

Apollo nu răspunse imediat.

— Îți aduci aminte de Perses?

— Țăă... Nu. Am uitat cu totul despre titanul de doi metri și ceva pe care l-am eliberat din Tartar. Mi-a ieșit complet din minte.

Vocea îmi mustea de sarcasm, iar sclipirea de electricitate statică din ochii lui cu totul albi îmi arătă că l-a remarcat. Iar asta m-a înveselit ridicol de tare.

— L-ați prins?

— Nu tocmai.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Ce surpriză!

Eliberarea lui Perses fusese un efort disperat în lupta împotriva lui Ares. Titanul era probabil singurul lucru de care se temea Zeul Războiului, iar hotărârea să-i așternem covorul roșu spre tărâmul muritorilor fusese riscantă. În schimbul ajutorului, i se promisese eternitatea în Câmpiile Elizee – dacă se

purta frumos. Evident, *nu* se purtase frumos, iar în momentul în care Ares fusese eliminat, titanul dispăruse... să se ocupe de ce s-or ocupa zeii străvechi după ce au fost adormiți vreo câteva milenii.

Bag mâna în foc că avea de-a face și cu ceva partide de sex. O grămadă.

— Sarcasmul și jigodismul tău obișnuit nu sunt necesare, a remarcat Apollo degajat.

Am rânjit la el.

— Nu cred că există cuvântul „jigodism”.

— Există dacă zic eu. Apollo a tras adânc aer în piept, semn sigur că starea lui de spirit se apropia de punctul aruncă-l-pe-Seth-în-oceanul-din-zonă, apoi a spus: Perses a reușit să facă inimaginabilul.

Erau o grămadă de chestii pe care eu le-aș fi considerat inimaginabile, cum ar fi, să zicem, jumătate din ce făceau zeii în fiecare zi.

— Trebuie să mai restrângi definiția.

A clipit și, când a redeschis ochii, erau mai normali. Nu cu totul normali, dar acum avea pupile și irisuri. Avea ochii de un albastru intens, spre indigo, când s-a uitat în ochii mei de culoarea chihlimbarului.

— A mai eliberat și alți titani.

— Asta nu-i... *stai*. Ce?

— A mai eliberat și alți titani, Seth.

Acum îmi captase atenția.

— Pe *toți*?

— Șapte, a confirmat Apollo. Inclusiv pe Cronos.

Beleaua dracului în Hades... la asta *nu* mă așteptasem. Am făcut un pas înapoi, lăsându-mi mâinile în șolduri în timp ce cugetam la evenimente.

— Cum mama naibii s-a putut întâmpla așa ceva? Hades dormea în post sau cum?

— Da, Seth, a tras un pui de somn și Perses s-a strecurat pe ușa din spate și le-a dat drumul. După aia au spălat putina prin Valea Plângerii, s-au oprit să facă un picnic și apoi s-au hotărât să plece încetșor din Infern, în timp ce Hades o freca și nu făcea nimic.

Suna verosimil.

— Nu, s-a răstit el, cu ochii albaștri aruncându-i văpăi. Hades nu dormea în post. Niciunul dintre noi nu dormea, derbedeu idiot ce ești.

Am ridicat o sprânceană.

— Păi, *asta* chiar nu era necesar.

Apollo nu m-a băgat în seamă.

— Folosește-ți și tu creierul măcar o dată, Seth. Ești băiat isteț. Știi că ești. Și știai al naibii de bine că, dacă Ares a fost eliminat, o să urmeze o reacție în lanț.

— Mda. S-ar *putea* să-mi aduc aminte.

S-a dat cu un pas zdravăn înapoi și am știut că o făcea ca să nu mă pocnească și să văd stele verzi.

— Știam că o să fie efecte secundare. A fost un risc pe care a trebuit să ni-l asumăm – așa cum a fost și să-l eliberăm pe Perses. Dar când a murit Ares, toți am fost slăbiți într-un fel sau altul. Nu ne-am dat seama că una dintre cele mai mari fisuri în armura noastră o să fie sigiliile de protecție care-i țineau întemnițați pe titani. Cum și-a dat seama Perses și cum a ajuns în Tartar ca să-i elibereze nu se știe și, de fapt, nici nu mai contează în momentul ăsta. Unii dintre ei sunt liberi. Și sunt libere și niște suflete – umbre. Și nu doar niște suflete obișnuite, ci suflete străvechi care i-au susținut pe titani când domneau.

Cu gura căscată, m-am holbat la zeu.

— Adică, îmi spui că niciunul dintre voi nu s-a gândit că s-ar putea întâmpla așa ceva?

Apollo mi-a răspuns la privirea uluită cu o căutătură feroce. Am scos un hohot sec, lipsit de veselie.

— Grozav, Apollo. Avem niște titani care se plimbă prin zonă?

— Sunt pe undeva. Unde? Habar n-avem. Sunt ascunși vederii noastre. Apollo se întinse, trecându-și o mână prin părul blond. Pun la cale să ne răstoarne.

— Crezi? Adică, sunt sigur că încă mai sunt scoși din sărite că au fost răsturnați și ei de Zeus și de gașca lui de scârbe ordinare.

Am vrut să râd din nou, dar mizeria asta nu era deloc amuzantă. Dacă ar fi fost să-mi pese, probabil că aș fi fost mai mult îngrijorat decât enervat.

— Așa că vreți să-i urmăresc sau ce?

Ăsta trebuie să fi fost motivul pentru care se afla aici. Oricât de aiurea ar fi fost, solicitarea îmi făcea plăcere. Devenea plictisitor să tot împart *Decontaminări*, iar localizarea titanilor ar fi dus cel mai probabil la încetarea existenței mele în planul ăsta. Oricât de puternic și de extraordinar aș fi fost eu, nu puteam doborî o ceată de titani și să scap cu viață. Ceea ce nu însemna decât că o să mor mai devreme decât mă așteptasem.

Ei, asta e.

Aveam un ceas gigantic care-mi ticăia deasupra capului, din cauza învoielii pe care-o făcusem acum mai bine de un an și care-mi puneă mie fundul la bătaie pe butucul etern, în locul tipului aflat pe locul al doilea în topul celor mai nesuferite persoane. Când zeii n-o să mai creadă că le sunt util, o să găsească

vreo cale să mă elimine. Și atunci avea să-nceapă eternitatea mea ca slujitor al lui Hades. Dar învoiala... mda, a meritat. Nu pentru *el*, dar i-o datoram *ei*.

Apollo mă privea atent și concentrat.

— Nu.

Am mijit ochii.

— Nu, ce?

— Nu te trimit după ei. Nu încă, a zis el, surprinzându-mă așa de tare, că n-am scos niciun sunet – lucru rar. Am altă misiune pentru tine. Trebuie să pleci imediat în sudul Virginiei. Ți-aș fi repezit curu' ăla mereu voios până acolo, dar acum, că m-ai supărat, o să conduci vreo 20 de ore ca să ajungi.

Bine. Asta era enervant, dar îmi cam plăceau excursiile, așa că fie.

— Ce-i în sudul Virginiei?

— Universitatea Radford.

Am așteptat.

Și am mai așteptat o vreme, și după aia am oftat.

— Bine. Vrei să mă înscriu la facultate? am întrebat eu, iar Apollo și-a dat capul pe spate și a râs așa de tare, că a chiuit de-a dreptul.

M-am încruntat.

— Ce dracu' e așa de amuzant?

— Tu. La facultate. Să-ți folosești mintea. Asta e amuzant.

Era cât pe ce să-l lovesc cu niște *akasha*.

Zâmbetul i-a pierit de pe chip.

— E cineva important acolo, pe care trebuie să-l aperi cu orice preț, Seth.

Buzele mi s-au arcuit într-un zâmbet disprețuitor. Mă trimitea ca paznic... ce stereotip.

— Păi, sunt foarte puține detalii.

Rânjetul lui Apollo a devenit obraznic.

— O să știi despre cine e vorba când o să vă vedeți.

Când a fluturat din mână, a apărut un nor de fum, iar când acesta a dispărut în noapte, am văzut că ținea în mână o bucățică de hârtie. Drăguț talent.

— Țsta îi e programul. N-ar trebui să ai probleme să găsești persoana.

Încruntându-mă, am luat hârtia și am aruncat o privire peste ea. Era un orar... un orar plicticos, plin de cursuri de psihologie și sociologie.

— Bine. Și ce anume ar trebui să fac cu persoana asta?

— Să ai grijă să rămână în viață.

Am pufnit.

— Nu, zău, Apollo?

— Trebuie să vă duceți amândoi la Academia Legământului din Dakota de Sud... la universitatea de-acolo.

Șira spinării mi s-a îndreptat de parcă mă ridicase cineva cu un scripete. Era ultimul loc unde voiam să mă duc. Acolo erau oameni pe care nu doream să-i văd.

— De ce? Cine-i persoana asta?

Lui Apollo i-a revenit zâmbetul, a clipit și apoi a dispărut. Pur și simplu. Pam! Acum era aici, acum nu mai era. Nemernicul, totdeauna detestasem asta. Destul de iritat, mi-am aruncat privirea pe foaia de hârtie. Pe orar erau niște inițiale.

J.B.

Suna a nume de idiot.

Întorcându-mă spre ocean, am aruncat un șir de blesteme îndreptate spre Apollo și, în vreme ce vântul îmi ridica firele de păr mai scurte scăpate din cureaua de piele care-mi ținea părul să nu-mi vină peste față, jur că l-am auzit pe nenorocit râzând.

N-aș putea zice că eram surprins că nu-mi dăduse prea multe detalii. Se știa că nemernicul dădea informații puține spre deloc sau spunea cu picătura ce știa, în cele mai nepotrivite momente, de obicei *după* ce informația ar fi putut fi utilă.

Un lucru era sigur: oricine era persoana căreia ar fi trebuit să-i asigur protecția, chiar făcuse o afacere proastă, ținând cont că ultima persoană pe care fusesem însărcinat s-o apăr sfârșise cu un glonț de titan în frunte.